

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: I ANLEDNING AF HR. PALLUDAN OG JFR. LØNBORG'S MARIAGE (1768)

Citation: Ewald, Johannes: "I ANLEDNING AF HR. PALLUDAN OG JFR. LØNBORG'S MARIAGE (1768)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald03val-shoot-workid66027.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

I ANLEDNING AF HR. PALLU- DAN OG JFR. LØNBORG'S MARIAGE (1768)

BORT vilde Lattert - Kiendetegn paa Daarer! -
Bacchanter rase - Glæden fælder Taarer. -
Den kildres kun, den glædes ey som leer. -
Skrig følesløse Pøbel! - støy din Glæde! -
Men under Skyggen skal min Muse græde. -
Den larme mindre, men den føle meer!

Naar Zephis seer sig elsket af den Høye,
Da spiller Taarer i det kiælne Øye. -
Da flyer hun Verden for at føle Gud. -
Kuns du min Friestad, Helligdommens Skygge,
Hvorunder ingen vilde Lyster bygge,
Kuns du var værd at skiule Himlens Brud. -

Naar Mentor ædel, som en anden Skaber,
Seer, at det raae sig meer og meere taber,
Og Mennesket opvoxer ved hans Haand -
Da - Himmel! - Philomele, troe Veninde;
Du ene saae de fromme Taarer rinde,
Naar Engle deelte Glæden med hans Aand.

Og naar Arist løsriver sig fra spæde
Som rundt omkring ham stamle Tak og Glæde,
Og Moderen opløfter Hænderne. -
Da gaaer han bort i lange Trin og stræber
Til Skyggen - Glæden zitrer i de fulde Læber. -
Han lukker Øyet for at kunde see. -

Og Du min Damon, naar Du henrykt tænker
Paa Dydens Baand og paa de kiælne Lænker,
Som knytte dig til din Lyksalighed;
Da er kuns Skyggen og de stille Dale
Og Maanen og aarvaagne Nattergale
De Vidner, som din fulde Glæde veed. 135
Derhen min Muse! - Stille Vestenvinde! -
Og stille rislende skal Bækken rinde! -
Og Echo du skal tie til min Frydt -
Men saligt Chor af Aander vær tilstæde,
Og føl det at min Muse føler Glæde
Og græder Venskab og belønnet Dyd! -

Da skal det staae med Taarer i mit Øye:
Min Damon er belønnet af den Høye. -
Min Ven - og Himlen føle det: min Ven -
Da svare Cherub med de gyldne Toner
Min Ven - og atter Ven af sin Forsoner,
Og Almagts Tordner buldre det igjen! -

Saa voxte fordum Sionitens Glæde;
Op til sin Gud og til sit rette Sæde,
Saa skal min Harpe kuns for Engle slaae.
Men naar du selv i Glæden kan fornemme
En kiælen Cithar og en afbrudt Stemme;
Da sig, det er min Ven jeg hører paa. -

Min Ven! - saa synger jeg fortætte Skygger. -
En værdig Hyrde! - Gud hans Hytte bygger! -
Hans Hiord! - hans Chioris! - hans Lyksalighed!
Men da skal Clio slaee de høye Strænge;
Høyt skal jeg raabe: Lad den vare længe!
GUD! - LAD DEN EVIG EVIG BLIVE VED! -